

Efter nr. 3 skal loven bidrage til at bryde negativ social arv, således at børn fra belastede miljøer i højere grad får de bedst mulige forudsætninger for at trives og klare sig godt både i deres barndom og voksenliv. Lovforslagets tilbud skal derfor ses som en integreret del af den samlede indsats på børne- og ungeområdet, herunder indsatsen i kommunens øvrige tilbud til børn og unge, indsatsen i forhold til børn og unge med nedsat fysisk og psykisk funktionsevne og indsatsen i forhold til udsatte børn m.v. Tilbuddene har en opgave i forhold til at medvirke til, at børn og unge, herunder børn med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, får den nødvendige støtte, omsorg og læring i tilbuddene. Tilbuddene har efter serviceloven pligt til at underrette kommunen, såfremt der er børn og unge, der mistrives, således at kommunen kan vurdere, om der skal sættes ind med en forebyggende indsats eller særlig støtte efter servicelovens regler.

Nr. 4 fastsætter, at formålet med loven er, at der i så vid udtrækning som muligt skal skabes sammenhæng og kontinuitet mellem tilbuddene. Kommune, personale og forældre skal bidrage til, at overgangene mellem tilbuddene gøres så ukomplicerede og harmoniske som muligt, ligesom barnet eller den unge selvfølgelig også skal opleve, at det er et andet tilbud end det forrige med andre eller nye udfordringer afstemt efter barnets eller den unges alder og modenhed.

Anvendelsesområde m.v.

Til § 2

Bestemmelsen fastlægger lovens anvendelsesområde. Stk. 1 er en videreførelse af definitionen på dag- og fritidstilbuddenes sigte, jf. servicelovens § 20, stk. 1, der med lovforslaget udvides til også at omhandle klubtilbud m.v. Stk. 2 er primært en videreførelse af servicelovens § 2. Stk. 3 er ny.

Efter stk. 1 er lovens anvendelsesområde dag-, fritids- og klubtilbud m.v., der har et pædagogisk, pasningsmæssigt og socialt formål. Der er tale om tre ligestillede formål, der efter børn og unges alder skal tilpasses det konkrete tilbud. Klubtilbud m.v. har således primært et pædagogisk og socialt formål og ikke et pasningsmæssigt formål, i forhold til de større børn og unge.

Stk. 2 fastsætter, at forældre med lovligt opholdssted her i landet har ret til ydelser efter lovforslaget. Med forældre forstås både biologiske forældre, plejeforældre m.v. Det følger af lovforslaget, at retten til tilbud efter lovforslaget følger barnets forældre. Såfremt barnet bor skiftevis hos forældrene, følger retten den forælder, hvor barnet har størst tilknytning. Det er

dermed ikke afgørende, hvordan den retlige konstruktion er i forhold til barnet, dvs. hvor forældremyndigheden er placeret. Vurdering af tilknytning kan tage udgangspunkt i eksempelvis folkeregisteradresse. Det er dermed denne forælders folkeregisteradresse, der har forpligtelsen til at stille en plads til rådighed og give tilskud til forælderen.

Endringen i bestemmelsen indebærer en præcisering af, at ydelser tildeles forældre med opholdssted her i landet. I bestemmelsen benyttes som noget nyt begrebet opholdssted med henblik på at indskrive den hidtidige praksis på dagtilbudsområdet, hvor turister og andre personer med lovligt kortvarigt og midlertidigt ophold her i landet ikke er omfattet af retten til ydelser. I forbindelse med en vurdering af, om en person har opholdssted i Danmark, kan der lægges vægt på opholdets længde, folkeregisteradresse, hvorvidt personen har til hensigt at tage fast bopæl eller opholde sig midlertidigt i Danmark, opholdsgrundlaget samt barnets bedste.

Det videreføres, at det er et krav for at opnå ydelser efter loven, at man lovligt opholder sig i Danmark. Dette gælder uanset nationalitet.

Personer, der efter gældende EU-regler, herunder forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet og forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter indenfor Fællesskaber, er omfattet af dansk lovgivning, vil ligeledes være berettiget til ydelser efter lovforslaget.

EU-statsborgere, der er beskæftiget på tværs af grænserne inden for Unionen, har i medfør af forordning 1612/68 krav på de samme sociale fordele som indenlandske arbejdstagere, jf. forordningen artikel 7, stk. 2. Efter EU-reglerne har EU-borgere, der arbejder i Danmark, dermed ret til ydelser efter denne lov. Retten til ydelser udspringer ikke af bopæl, men af deres status som vandrende arbejdstagere. Derfor har vandrende arbejdstagere med beskæftigelse i Danmark ret til et dagtilbud, uanset om de har bopæl i Danmark.

Ydelser til vandrende arbejdstagere tildeles efter nationale regler, dvs. i forhold til tilbud efter reglerne i lovforslaget.

Personer, der er beskæftiget i Danmark, men har bopæl i et andet land, såkaldte grænsegængere, har dermed også ret til sociale fordele efter lovforslaget. Da retten til ydelser følger personens beskæftigelse, er det den kommune, hvor personen er beskæftiget, der er opholdskommune, og dermed har ansvaret for at tildele og betale ydelser. Såfremt personen er beskæfti-